ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΑΠΩΝΙΚΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Από την περίφημη συλλογή
τοῦ Jacques-Aimé Leé Guibert]

Γυρισμός

Γοργόφτερη πετᾶ ἡ ψυχή μου.
Καμμιὰ ἄλλη σκέψη, κανένας λογισμός... Ὅλα τώρα γιὰ σένα, ὅλος ὁ νοῦς μου πρὸς ἐσέ...
Τοῦ ὠκεανοῦ τὸ κῦμα μουγκρίζει, καὶ τὰ βουνὰ ὀρθώνονται ἀπειλητικά...
Καὶ ὅμως ἐγὼ προσμένω καὶ καρτερῶ...
Καὶ σχίζω τὰ πελάγη ποὺ μᾶς χωρίζουν...
Παραδομένος στῆς θάλασσας τὴν ὀργὴ ἀγκαλιά, ἀναλογίζομαι,
Τὴ ζωή σου ἀναλογίζομαι...
Καὶ κλαίω ἀπὸ νοσταλγία... καὶ ἔτσι ἀπὸ μακρυὰ ποὺ βρίσκομαι ἀκόμα διακρίνω.
Ναί διακρίνω τὰ μάτια σου...
Καὶ κλαίω...
Κι' ἀκούω τὴ φωνή σου...
Κοὶ πάλι κλαίω, ἀπὸ νοσταλγία, γιὰ σένα...
Γιὰ σένα, ὡραῖο ξανθὸ κορίτσι τῆς ἀγάπης...

***

Ἐξομολόγηση

I

Ἤχοι ἀπὸ φλογέρες —κάπου μακρυὰ— ραγίζουν τὴν ψυχή μου.
Τ' ἄρμα ποτὶλὰ φωνάζουν μέσα στ' ἀκίνητα νερὰ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὁ ἀγέρας κλαίει παθητικὰ ἀνάμεσα στὰ ξερὰ δέντρα τοῦ δάσους.
Εἶναι ὁ χειμῶνας ποὺ φτάνει.
Εἶναι ὅ κρύος χειμῶνας ποὺ ἔρχεται, ὦ κόρη ἀγαπημένη !
Ἔλα μὴ στέκεσαι σὲ προσμένω...
Ἔλα, κόρη ὡραία.
Ἔλα καὶ πάρε με ἀπόψε μακρυὰ καὶ κοίμησέ με.

II

Ἡ χλωμὲς σκιὲς τοῦ δειλινοῦ μὲ πνίγουν.
Γλύτωσέ με ἀπὸ τὸ φάσμα ποὺ ἔρχεται στοῦ χωρισμοῦ τὴ σκέψη.
Μὴ παίζεις πιὰ μὲ τὴν ὀδύνη τῆς ψυχῆς μου.
Γλύτωσέ με !
Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ εἰπῆς μ' αὐθώα λέξη...
Ἕνα —Ναί,
Ἕνα —Σ' ἀγαπῶ !

III

Μὰ τὰ μεσάνυχτα, νά ! φτάνουν
Καὶ σὲ προσμένω, ἀκόμα σὲ προσμένω...
Κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται !
Φαίνεται πως θὰ πέρασε πιὰ γιὰ πάντα ὁ καλὸς ἐκεῖνος ὁ καιρός.
Τώρα, ὦ ! κόρη ἀγαπημένη, κάτι σὰν θάνατος γυρίζει γύρω ἐδῶ στὴ σκοτεινιά μου.
Κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται, κανεὶς !
Καὶ τὰ μεσάνυχτα νά ! φτάνουν !

||||||